

kunne komme til. For det kunne de ikke. De kunne nemlig slet ikke blive udnævnte. Det bemærkede jeg allerede den Gang. Naturligvis blev det modsagt af Ministeren, han modsagde jo saa meget, skønt det var aldeles aabenbart. Han maa have stolet paa, som det ogsaa var naturligt, at ærede Medlemmer ikke havde Tid — saa hurtigt gik Behandlingen — til at sætte sig ind i, hvorledes det egentlig forholdt sig. Men det af mig nævnte Forhold er Hovedsagen. Man kan ikke samtidig give en Lov, som til Betyggelse bl. a. i politiske Sager indfører Nævninger, og saa lade Regeringen, som skal foranledige disse Sager, have Bemyndigelse til at tage Nævningerne bort, og det er det, der er sket nu. Jeg vil derfor være fuldt fornøjet, naar det, som er kommet frem, bliver vedtaget, nemlig at man kun kan nedsætte ekstraordinære Retter til Undersøgelse, ikke til Paadømmelse i kriminelle Sager. Hvis man vil gøre det, er det mig ligegyldigt, om disse ekstraordinære Domstole udnævnes af Landsretten eller af Ministeriet. Jeg synes for Resten, det sidste kan være nok saa rimeligt.

Foruden dette Punkt er der adskillige. Men da jeg ikke vil trætte Tinget med at nævne dem alle, vil jeg blot nævne nogle enkelte som Eksempler. Der er indført noget, som kaldes Sagførerraadet. Det stod ikke i Proceskommissionens Udkast. Vi var nemlig af den gammeldags Anskuelse, at Sagførere ligesom andre Medborgere skulde dømmes efter Loven og af de almindelige Dommere, men ikke efter særlige Retsregler og af særlige Personer. Imidlertid er dette nu indført. Man har indført disse Sagførerraad, men tillige bibeholdt de Bestemmelser om Sagførerforbrydelser, som Proceskommissionen var kommen til. Der staar, at Raadene skulde skride ind, naar en Sagfører ikke holder sig Loven efterrettelig. Ja, det kunne de jo godt. De kunne skride ind og dømme deres Kolleger til Bøder, jeg tror, indtil 400 Kr. Men om disse Bøder kunne ekskeres, vides ikke. Det kan ikke ses nogetsteds. Og hvis ikke de kunne ekskeres, synes jeg, de ikke ere meget værd. Men samtidig staar der i Loven, at Sagførere ere strafbare efter de almindelige Regler. Men hvorledes er det da? Skal det være Justitsministeren, den offentlige Anklager eller Sagførerraadet, som skal skride ind, naar Sagførere begaa Forbrydelser i deres Embede? Jeg ved det ikke. Jeg synes, dette skulde rettes. Var det ikke rigtigt ved samme Lejlighed at rette

den Ting, at til Sagførerraadene kunne vælges og ere valgberettigede blandt andet Personer, som have været Sagførere? Jeg gaad vide, hvad der menes med det. Der staar: Personer, der have været Sagførere og ikke ere kongelige Embedsmænd. Man kan kun høre op at være Sagfører foruden ved Døden paa 3 forskellige Maader. Den ene er, at man bliver dømt for en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse, den anden er, at man bliver umyndiggjort, og den tredie er, at man gaar fallit. Saa kendes rigtignok i Praksis noget, som man kalder at deponere sin Sagførerbestalling. Der staar intetsteds i Loven noget om det. Det vil sigé, at man ikke vil udøve sin Sagførervirksomhed, men ikke, at man ikke bliver ved at være Sagfører. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at disse Sagførere maa være de straffede Personer, hvoraf vi have 3—4 gaaende omkring, og hvem Domstolene have frataget Sagførerretten, for andre have ikke mistet den. Det synes jeg, man skulde bortfjerne.

Der er paa samme Maade noget, som den højtærede Justitsminister meget rigtigt gjorde opmærksom paa, men som Landstinget ikke maa have forstaaet — der maa være kommet en Misforstaaelse ind —, men det maa nødvendigvis rettes. Det angaar frivillige Auktioner. Jeg har i Sommerens Løb faaet mange Forespørgsler fra Landets Jurister om, hvor de frivillige Auktioner ere blevne af, og jeg har dertil svaret: Dem have vi glemt. Sagen er den, at de ikke skulde udføres af Retsbetjente, men vi have glemt, at der maa en Lovordning til om, hvem der da skal udføre dem. Det har den højtærede Minister rigtigt set og har sagt: Saa indføre vi den gamle Bestemmelse, vi forandre det i Foraaet vedtagne saaledes, at det bliver Retsbetjentene, der udføre dem indtil videre. Landstinget har strøget dette og indsat, at de frivillige Auktioner, som foretages af Skifteretten, skulde foretages af Auktionsforvalter. Men hvad en Auktionsforvalter er, er der intet Menneske, der kan sige. Saa snart Loven er vedtagen, eksisterer der ingen Auktionsforvalter mere, det er taget fra alle Retsbetjentene. Proceskommissionen havde udarbejdet et særligt Lovforslag, der gik ud paa, at frivillige Auktioner skulde være en Næring. Dertil skulde man altsaa udnævne forskellige Folk, men Retsbetjentene skulde ikke have dermed at gøre. Det er en fuldstændig Nødvendighed at supplere Loven, som den nu er, den kan ikke træde i Kraft,